

ÈXODE

Les persones estan fetes d'històries. La meva història no és bonica, ni divertida; però és la meva història i no la puc canviar.

Tots els meus records es basen en guerra, bombes i destrucció. No conec res més. Però això s'ha acabat, la meva mare m'ha promès que a partir d'ara tot serà diferent.

Fa poc més d'una hora que viatgem amb un camió, un camió molt petit, hi anem tantes persones que fins i tot costa respirar. El meu germà Hadi plora, la mare diu que és perquè està espantat per les bombes. Jo, al principi, també plorava quan sentia les bombes explotar a poc més d'uns metres de mi, però d'ençà que no hi és el pare he hagut de ser fort i ajudar la mare a cuidar d'en Hadi.

Acabem d'arribar a la vora del mar, hi ha altres camions amb molta més gent, la mare, amb en Hadi en braços, m'agafa de la mà i pugem junt amb tota l'altra gent a una mena de barca, és gran, però no sembla gens segura. He parlat amb la mare i diu que anem a un lloc millor, on la meva vida serà diferent, on podré fins i tot anar a l'escola i jugar.

La mare quan de petit estava trist m'explicava contes. Ara és la meva mare qui sembla trista, jo no sé explicar contes, simplement li dic: "t'estimo" i ella m'abraça, les seves abraçades em fan sentir que no estic sol i que hi ha algú que m'estima.

Fa gairebé un dia que estem navegant i la mare no es troba bé, primer pensava que estava marejada però cada cop està més pàl·lida i tot i que algunes persones l'intenten ajudar no sembla que millori. Ara jo he de cuidar d'en Hadi, l'estimo moltíssim, quan el miro penso que donaria la meva vida per ell, i suposo que va ser això el que va sentir el meu pare el dia de l'accident. El pare i jo estàvem junts quan

va passar, jo era petit, però encara recordo el so de les bombes molt a prop, el pare agafant-me en braços i intentant fugir cap a un dels refugis més propers. Tot va passar molt ràpid, les bombes queien molt a prop i l'únic refugi on vam poder arribar estava ple, el pare plorant els va suplicar que em deixessin quedar allí, que la meva mare em vindria buscar. L'últim que recordo d'ell és el seu somriure amb els ulls plens de llàgrimes, la seva mirada em tranquil·litzava, tot i que, en el fons, sabia que era l'últim cop que el veuria, i jo també li vaig somriure. Encara tremolo al recordar-ho, sento que per culpa meva el pare no està viu, la mare diu que el pare m'estimava molt, i quan estimes tant a algú fas el que sigui per ell.

Fa més de cinc dies que estem a alta mar, odio no veure més que aigua al meu voltant, odio passar tanta gana, odio no poder-me moure, però el que més odio és veure la meva mare patir, fa dies que està molt malament, no sé que li passa i aquesta sensació d'impotència em mata per dins. La vull ajudar però sé que no puc fer-hi res. No puc perdre-la, a ella no; vull plorar, però sé que això no servirà de res i encara la posarà més trista. L'estimo; l'estimo molt no vull que em deixi igual que el pare.

He tingut un somni on la mare m'acaronava i em cantava una cançó de bressol com quan era petit, només sentia la seva veu dolça i tranquil·la; sense bombes ni gent xisclar; sols ella i jo, no volia que s'acabés mai aquella sensació de pau. De sobte la veu va callar ja no se sentia res, era una sensació estranya, no era una sensació de tranquil·litat, sinó al contrari, alguna cosa m'inquietava.

Em vaig despertar de cop, alguna cosa no anava bé. El primer que vaig veure al despertar va ser unes quantes persones llençant el cos de la meva mare a l'aigua. El meu germà plorava al meu costat com si sabés que la nostra mare se n'havia anat de les nostres vides per sempre.

Els següents instants van ser molt desconcertants. No em podia creure que a partir d'ara estaria sol, i que ningú em cuidaria, m'ajudaria, o m'estimaria incondicionalment. Vaig abraçar a en Hadi, ara era l'únic que tenia, i l'havia de cuidar com els meus pares havien fet amb mi mentre estaven vius. Ell segurament ni els recordaria, ni sabia que havien existit, que l'havien cuidat i que haguessin donat la vida per ell, no recordaria les seves reconfortants abraçades ni els seus tendres petons, no recordaria la sort de que algú l'estimés pel simple fet d'existir, perquè al cap i a la fi, els meus pares m'estimaven sense esperar res a canvi, m'estimaven pel simple fet de ser el seu fill, i jo mai podré fer res per agrair-los-hi, perquè ara ja no els podré tornar a veure, mai més.

Vull que tot sigui com abans, quan podia ser simplement un nen i podia jugar i els meus pares estaven amb mi i no m'havia de preocupar de cuidar el meu germà, sento un gran dolor dins meu quan penso en la mare, però em dic a mi mateix que he de ser fort, així ho voldria la mare, ara en Hadi em necessita.

Tan sols queda un dia per arribar, tinc por per la vida que m'espera; però a l'hora ganes d'arribar al lloc que em va prometre la mare; seré fort per ella i per en Hadi, passi el que passi.

Aquesta es la meva història. Ningú neix sabent com ser o com actuar però jo ara sé que he d'explicar la meva història arreu del món perquè ningú hagi de sofrir tant com la mare, el pare, en Hadi i jo.

K. D.